

ต้อง
ตัวร้าย
ในบท
อยู่ทุกวัน
6

反派天想和离

阅文集团

พันกวนเถาจื่อถ่ง 饭团桃子控 เขียน
อวี๋ เปา

คำนำ

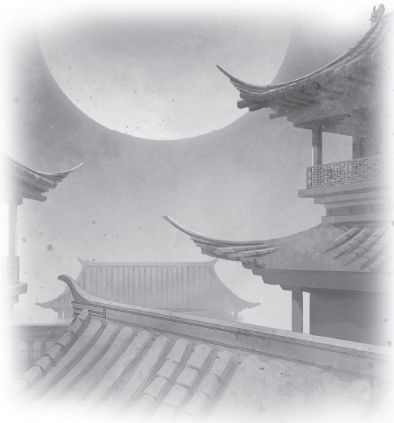
ชาติกำเนิดเหียนเจียวคล้ายจะพลิกผันไปมาตลอดเลยนะคะ สรุปแล้ว บิดามารดาของเขาคือใครกันแน่ พอผ่านไปเล่มหนึ่งก็ได้เบาะแสมาใหม่ ในเล่มนี้เหียนเจียวกับเงินวังซู่จะได้เบาะแสบางอย่างจากเผ่าฉีที่เชื่อว่า อาจมีความเกี่ยวข้องกับ 'หมอลู' มารดาของเขา

นอกจากจะอ่านเรื่องชาติกำเนิดที่น่าสนใจแล้ว สามภรรยาคู่นี้ยังต้อง เริ่มวางแผนหาทางสู่ราชบัลลังก์ของตนเองด้วย เมื่อฮ่องเต้ที่มีกลายเป็น พวกไม่เอาไหน พวกเจ้าหนูน้ำเต้าทั้งหลายก็ไม่มีใครที่จะใช้ได้เลยสักคน อีกทั้งไม่แน่ว่าเหียนเจียวอาจกลายเป็นพระโอรสในอดีตฮ่องเต้อีก เมื่อ (อาจ) ชอบด้วยฐานะเช่นนี้ หากไม่เดินหน้าสั่งสมขุมกำลังเอาไว้ในวันนี้ ราชบัลลังก์ก็คงไม่ตกลงมาตรงหน้าเหียนเจียวเองหรอก!

สุดท้ายแล้วชาติกำเนิดของเหียนเจียวเป็นมาอย่างไรกันแน่ แล้ว หนทางสู่ราชบัลลังก์ที่พวกเขาจะใช้คือวิธีการใด ความสัมพันธ์ของ สามภรรยาคู่นี้จะพัฒนาไปถึงขั้นไหน หากอยากรู้แล้ว เชิญพลิกหน้าต่อไป ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"เหตุใดท่านถึงหัวเราะได้เสมอเลยเล่า สถานการณ์ในตอนนี้อะไรได้ผ่านคลายไม่"

เหยียนเจวียออบเงินวังชูแน่นขึ้นเล็กน้อย "การได้อยู่กับยอดดวงใจเป็นเรื่องที่สมัยก่อนข้าเพียงฝันแล้วตื่นมามี..."

เขาเพิ่งจะพูดจบก็อาศัยจังหวะที่เงินวังชูไม่ทันระวังออบนางไว้แน่นแล้วหายตัวไปด้านหลัง เงินวังชูไม่ทันได้เตรียมใจแม้แต่เล็กน้อยนิด จู่ๆ หัวฟงลงพื้นนางจึงร้องลั่นขึ้นมา "เวรเอ๊ย! เหยียนเจวี่..."

เงินวังชูยังไม่ทันพูดคำว่า 'เจวี่' จบคนทั้งสองก็ใกล้ถึงพื้นแล้ว หัวกำลังจะแตกโผล่ออู๋มร่อ แต่ในชั่วขณะที่นางตกใจจนหลับตาแน่นนี้เอง เหยียนเจวี่ยก็ได้พลิกตัวพานางลงพื้นอย่างมั่นคง

เงินวังชูถลึงตาใส่ ยกเท้าจะเตะเหยียนเจวี่ย เมื่อก่อนนางก็แสดงเป็นยอดฝีมือแห่งยุทธภพ เอาหน้าลงพื้น เท้าเหยียบกำแพงเช่นกัน แต่นั่นเพราะนางโหนสลิงเอาหอก

ไหนเลยจะเหมือนกับวันนี้ นี่เป็นการอวดฝีมือกายกรรมเสียที่ใด นี่เป็นการกระโดดตึกชัดๆ!

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคมไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง ปัจจุบันแต่งงานกับเหียนเจวี่และคอยช่วยเหลือเขา

* เหียนเจวี่

คุณชายเหียนแห่งจวนผู้กว้าง รูปร่างหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลัวอิง' ที่ต่อมาเงินวังซูได้รู้ว่าภายในคือวิญญาณของชายหนุ่มจากโลกเดิมของนางนามว่า 'ฉินเจิน' รักสงบ ไม่ชอบทำร้ายผู้อื่น แต่ก็มีสติปัญญาดีเรียนรู้เร็ว ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อผู้ใด

* เงินชิงเจียน

บิดาของเงินวังซู รองเสนาบดีกรมพิธีการ มีความเข้มงวดเป็นอย่างมาก ภาควุมิใจในชื่อเสียงเกียรติยศของสกุลเงินเป็นที่สุด

* เหียนหลิน

ผู้กว้าง บิดาของเหียนเจวี่ เป็นแม่ทัพมากฝีมืออยู่ที่เมืองเซียงหยาง ขึ้นชื่อเรื่องมีพลังกำลังมาก

* หมอหญิง

มารดาของเหียนเจวี่ เป็นผู้ทำนายทายทักแม่นยำ เป็นศิษย์สำนักเต๋า มีฝีมือในการรักษาเป็นราชินีใจตรงตามหาสมบัติในสุสาน

306

ถึงแม้จะไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุเงินวังชูก็ยังรู้สึกว่ตนเองคล้ายข้ามผ่านกาลเวลา ได้กลิ่นควเลือดที่ลปไม่หายบนลานเสี่ยวเยวี่ยในวันที่สี่เดือนเก้าเมื่อปีกลาย

"กว่าละอองโลหิตจะสลายไป ร้อยคนนั้นก็ตายหมดแล้ว...ตายกันหมดแล้ว ไม่เหลือรอดแม้แต่คนเดียว พวกเขานอนอยู่บนพื้น บนร่างมีแต่เลือดท่วม คนรอบข้างได้สติก็ร้องคร่ำครวญ ต่ำทอสาตเสียดเสียด บอกว่ารณหาที่ตายและอื่นๆ อีกสรวพัต ข้าคิดว่าหากคนตายไปแล้วตกรนรกจริงๆ สิ่งทีเห็นก็คงจะเป็นภาพในคินันแล้ว"

เงินวังชูเดินไปตบหลังจวีหย่าเบาๆ

จวีหย่าเล่าต่อว่า "เห็นได้ชัดว่าเงินจีเองก็คาดไม่ถึงในเรื่องนี้เช่นกัน ตอนแรกนางตะลึงลานไปแล้ว ก่อนจะส่งเสียงกรี๊ดร้องออกมา...ผู้อื่นเห็นหรือไม่ข้าไม่รู้ แต่เวลานั้นข้ายืนอยู่ใกล้ลานเสี่ยวเยวี่ยเป็นพิเศษ ข้า

เห็นด้วยตาตนเองว่าด้านล่างศพเหล่านั้นมีแมลงคลานยั้วเยี้ย แต่เวลานั้นข้าตกใจจนช็อกไปแล้วจึงมิได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ

ผ่านไปเช่นนี้อีกสามวันในเมืองลิ่วโจวก็มีกลิ่นอายความตายคลอคลุ้ง มีคนป่วยหนักไม่น้อยเลือกจะจบชีวิตตนเองเพื่อจะได้ไม่ทำให้คนในบ้านพลอยเดือดร้อน แม้จะเป็นเดือนเก่า แต่ในเมืองกลายเป็นสีขาวโพลนแล้ว... ทิวทุ่งแห่งหนล้วนมีแต่ธงขาวผ้าขาว ลานเสี้ยวเยี่ยกลายเป็นสถานที่ต้องห้าม ไม่มีใครกล้าไปที่นั่น และไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงที่นั่นเช่นกัน เมื่อถึงวันที่เจ็ดเดือนเก่าเงินจี้ก็ปรากฏตัวอีกครั้ง ครั่งนี้อยู่ที่หน้าประตูจวนเจ้าเมือง ผู้คนมามุงดูเยอะมากเช่นเคย แต่ผู้ที่ยินดีจะอาสาทดลองกลับไม่มีแล้ว ด้วยเหตุนี้เงินจี้จึงให้ทหารสิบห้ารายในกองทัพกินยาที่นางปรุ่งใหม่ลงไป ผลคือสิบห้าคนตายไปหนึ่งคน สิบสี่คนที่เหลือล้วนมีอาการดีขึ้น ขามีความรู้สึก ขยับเขยื้อนได้แล้ว..."

จิวหย่าพูดพลางล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากในอกเสื้อ ซับเหงื่อบนหน้าผาก "เรื่องราวหลังจากนั้นระหว่างทางพวกท่านก็ได้ฟังแล้ว เงินจี้กลายเป็นฐุนินเจ้าเมืองที่เป็นที่เคารพรักอย่างสูงจากผู้คน เผ่าฉีเข้ามาแทนที่สกุลเซ้า กลายเป็นเจ้าของร้านยาทั้งหมดในเมืองลิ่วโจว"

เงินวังซุตบสมุดที่จิวหย่าให้นางมาเบาๆ "สรุปคือเรื่องที่เล่าบี้นั้นพบไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับเรื่องท้าววิญญานกินเบี้ยหวัด แต่เกี่ยวข้องกับเรื่องเมื่อคืนวันที่สี่เดือนเก่า?"

จิวหย่าส่ายหน้า นางกัตรีมฝีปาก "ข้าไม่ทราบหรอก ข้าบอกไปแล้วว่าข้าไม่เคยเปิดดู เพราะฉะนั้นเล่าบี้นำภัยถึงชีวิตมาสู่ตัวด้วยสาเหตุอะไรกันแน่ พวกท่านดูก็จะทราบเอง ข้าเป็นเพียงอิสตรีอ่อนแอที่ตกยากนางหนึ่ง สามารถดิ้นรนมีชีวิตอยู่รอดไปวันๆ บนโลกนี้ได้ก็ไม่ง่ายแล้ว

ไม่อยากจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องพิลึกอะไรอีกจนนำภัยถึงตายมาสู่ตัวจริงๆ เรื่องที่ควรบอก ด้วยเห็นแก่บุญคุณที่เถาปี้มีต่อข้าในอดีต ข้าได้บอกไปหมดแล้ว เพราะฉะนั้นพวกท่านได้โปรดรีบไปเถิด หากให้ใครค้นพบเรื่องนี้เข้า คนถัดไปที่ต้องตายก็จะเป็นข้า"

เฉินหวังซูสบตากับเหยียนเจวีย ก่อนพยักหน้าเบาๆ

เหยียนเจวียมิได้พูดสิ่งใดอีก เขายื่นมือมาโอบเฉินหวังซูไว้ก่อนกระโดดเบาๆ จากนั้นคนทั้งสองก็ลงมาจากหน้าต่างในทันใด

ขณะที่เฉินหวังซูคิดว่าตนเองจะศีรษะโหม่งพื้นจนแตกนี่เอง เหยียนเจวียก็เซ็ดร่างขึ้น พาเฉินหวังซูหายลับไปท่ามกลางความมืดราวกับเป็นนกน้ำที่บินโฉบตติผิวน้ำทะเลสาบ

ในจวนเจ้าเมืองเหวยยังคงเจียบส่งจด องค์กรภัสดาตระเวนหาหวิดไม่หยุดประหนึ่งว่าวงว่งเต็มที

ผีเท้าเหยียนเจวียไม่หยุดชะงักแม้สักนิด เขาถูบลูบตัวเข้าห้องเสมือนเป็นเหยี่ยวที่บินร่อนในยามราตรี

มู่จิ้นที่นอนอยู่บนเตียงเห็นเฉินหวังซูกลับมาแล้วก็พลิกตัวลุกขึ้นยืน ก่อนทำมือเป็นสัญญาณว่าปลอดภัยให้เฉินหวังซูกับเหยียนเจวีย

เฉินหวังซูโล่งใจ มู่จิ้นฉีกยิ้ม ฟันขาวเต็มปากเห็นชัดเป็นพิเศษท่ามกลางแสงจันทร์

มู่จิ้นแสร้งทำเป็นหาวก่อนเดินออกไป เจิงอูที่เฝ้าอยู่หน้าประตูเรือนเล็กได้ยินเสียงผีเท้าางก็หันหน้ามาถามเสียงดัง "พี่สาวไยไม่เฝ้ายามอยู่ในห้อง ไฉนออกมาเสียแล้วเล่า"

มู่จิ้นเหลือกตา อ้าปากหาวอีกครั้ง ก่อนทำเสียงบอกให้เงียบ "อย่าเสียงดังจนคุณหนูตื่นเสียล่ะ คราวนี้ไม่รู้เตรียมอาหารเข้าเวลาใด

ข้าคิดว่าคุณหนูมีของที่กินแล้วแสดงหลายอย่าง จะสะเพร่าไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว ข้าต้องไปกำชับในครัวสักหน่อย จะได้ไม่ทำให้คุณหนูไม่พอใจ"

เจิ้งอู่แจ้งใจในฉับพลันจึงแนะนำว่า "พี่สาวเขียนใส่กระดาษมาก็ได้ ข้าจะนำไปส่งให้"

มู่จิ้นเชิดหางขึ้นด้วยท่าทางเหยียดหยาม "เจ้านี้อะไรบ่าวไพร่ไม่ว่าบ้านใด ก็จะมีหนังสือเหมือนกับบ่าวไพร่ของสกุลเงินอย่างพวกข้ากันหมดหรือไร คนทำขนมรู้จักคำว่า 'ความสุข' 'วาสนา' และ 'อายุยืน' แค่นี้ก็สามตัวนี้ก็เป็นคนครัวได้แล้ว"

เจิ้งอู่ชูฟังเสียงความเคลื่อนไหวที่ด้านนอกแล้วก็ยกมูมปาก ก่อนจะนั่งขัดสมาธิบนเตียง

นางเปิดคูสมุดเล่มที่เกาปีทิ้งเอาไว้โดยอาศัยแสงจันทร์อ่าน

"ดูด้วยกันเถอะ แทบจะไม่ต่างจากที่ข้าคิดไว้เลย"

เรื่องที่เกาปีล่วงรู้เป็นคนละฉบับกับเรื่องเล่าของจิวหย่า

เผ่าฉีรักษาโรคด้วยวิธีสูมเสียงมาแต่ไหนแต่ไร ชอบใช้ยาแรงเกินผู้ป่วยรับไหว อีกทั้งยังใช้คุณไสย

ก่อนหน้านี้เผ่าฉีมีทายาทได้ยาก แต่สองรุ่นมานี้ไม่รู้เพราะเหตุใด ถึงได้เหมือนว่าศาลเจ้าแม่พระทานบุตรตั้งอยู่บนสุสานบรรพบุรุษก็มีปานเอาแต่เจริญวันเจริญคืน หัวหน้าเผ่าฉีไม่พอใจกับชอกเขาเล็กๆ ที่อยู่ห่างไกลเพียงนั้นแล้ว

มีหน้าข้ายังได้ข่าวว่าเผ่ามู่ที่ถูกฆ่าล้างจนแทบสิ้นเผ่าพันธุ์ ในที่สุด หัวหน้าเผ่าฉีก็ตัดสินใจว่าจะนำพาชาวเผ่าฉีเดินออกมาสร้างความยิ่งใหญ่

หัวหน้าเผ่าฉีผู้นี้...

เจิ้งอู่อ่านมาถึงตรงนี้ก็อุทานออกมา "หัวหน้าเผ่าฉีนี่ถึงกับเป็น

คนผู้นั้นที่พวกเราเคยได้ยินมา ท่านยังจำเรื่องเล่าที่ตอนนั้นพี่สะใภ้หาตัวให้พวกเราฟังได้หรือไม่ เรื่องที่สตรีเผ่าฉีฆ่าล้างบางบ้านสามีแล้วพาบุตรสาวฝาแฝดหนีไปที่อื่น ที่ไหนหาได้ไปจากลี้โจวไม่ แต่กลับไปเผ่าหลังนางตายได้ไม่นานบุตรสาวคนโตของนางก็แต่งงานกับหัวหน้าเผ่าคลอดบุตรสาวคนโตนามว่าจินจี บุตรสาวคนรองนามว่าจินผิง...ให้ตายสินี้เป็นคนคุ้นเคยกันทั้งนั้น!"

เหยียนเจวี่ฟังแล้วก็เดาต่อว่า "ดังนั้นจินจีกับสกุลเซาจึงหาได้มีความสัมพันธ์กันไม่ นางอยากได้ฐานะเป็นบุตรสาวสกุลเซา หมายถึงตำแหน่งฮูหยินเจ้าเมืองมาตั้งแต่ต้น มีเพียงได้ตำแหน่งนี้มาเผ่าฉีถึงจะสามารถยึดมั่นคงอยู่ในเมืองลี้โจวได้อย่างแท้จริง ทว่าท่านยังไม่พอเผ่าฉีกลับปรารถนามากกว่านั้น"

เฉินวังกูยกยักหน้า "ท่านพูดถูกทั้งหมด ในบุตรสาวสองคนนี่จินจีมีพรสวรรค์ธรรมดาสามัญ นอกจากใบหน้า จุดอื่นๆ ล้วนไม่โดดเด่นเสียเท่าไร แต่หลี่จินผิงผู้นั้นกลับไม่เหมือนกัน นางไม่เพียงแต่ฉานทั้งคัมภีร์โอสถและคัมภีร์พิษของเผ่าฉี ทั้งเป็นอัจฉริยะในหมู่หมอยา ท่านนั้นทว่าจินผิงกลับมีเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ นางจึงมุ่งเป้าไปที่อาการป่วยของผิงอ่องตั้งแต่ต้น ผิงอ่องอาการดีขึ้นเร็วมาก ไม่ต้องฟื้นฟูสุขภาพก็เดินได้ราวกับเหาะแล้ว ประสิทธิภาพนั้นเรียกว่าเป็นโอสถเซียนก็ยังไม่เกินไป ทว่าปกติแล้วกับผู้สูงศักดิ์ทรงอำนาจคนทั่วไปจะตอบแตรด้วยได้อย่างไรเล่า ที่หลี่จินผิงกล้าแขวนประกาศรักษาคนก็แสดงให้เห็นว่านางเตรียมตัวมาเกินพร้อม มิเช่นนั้นนางก็คงหัวหลุดออกจากบ่าได้ในเสี้ยวเวลานั้นแล้ว" เฉินวังกูอ่านมาถึงตรงนี้ก็เหลืออดแล้วจริงๆ โพล่งออกมาด้วยอาการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "เดรัจฉานในคราบมนุษย์แท้ๆ! ใต้หล้าถึงกับมีคนใจดำอำมหิตถึงเพียงนี้อยู่ด้วย?"

เงินจิ้งเฆลา หาใช่คนที่คิดเรื่องทั้งหมดทั้งมวลนี้ออกมาได้
ผู้ที่ควบคุมทั้งเมืองลี้โจวในเวลานั้นน่าจะไม่ใช่นาง แต่เป็นหลี่จินผิง

ควอฮ่า

307

"หลี่จินผิงผู้นี้เป็นคนบ้านที่เดียว"

เงินวังซู่อ่านแต่ละเรื่องราวแล้วก็โมโหโกรธเคืองขึ้นมาอย่างที่ไม่เห็นได้น้อยครั้ง

พวกนางเดาได้มิดิด หลักฐานชิ้นนี้เป็นเหยยฮุยฮินสามผู้ลอบบอกใบ้เรื่องวันที่สี่เดือนเก้าต่อพวกนางโดยมอบให้เถาปี้ไว้ เถาปี้เป็นคนซื่อตรงขอเพียงเขากลับถึงหลินอันได้อย่างปลอดภัยแล้วนำหลักฐานเหล่านี้มอบให้ฮ่องเต้ก็จะเปิดโปงความชั่วร้ายทั้งหมดนี้ได้แล้ว

แผนการของเผ่าฉีเริ่มขึ้นตั้งแต่วันที่เงินจี้ไปเคาะประตูบ้านสกุลเซ้าแล้ว

"หลังเซ้าเงินแต่งเข้าจวน ได้บอกเหยยเต๋อสี่ว่าสาเหตุที่ต้องค้ายใหญ่ขาพิการเป็นเพราะตอนนั้นถูกพิษประหลาดชนิดหนึ่ง และเผ่าฉีก็มีตำรับไม่สมบูรณ์ของยาแก้พิษชนิดนี้อยู่พอดี"

เหยยฮุยฮิงฟังมาถึงตรงนี้ก็แทบจะเดาเรื่องจริงต่อจากนี้ได้แล้ว

องค์ชายใหญ่มีฐานะสูงศักดิ์ หากเหวตอลี้รักษาเขาให้หายได้ ก็จะมีความดีความชอบสูงสุดในการติดตามฮ่องเต้ตั้งแต่ก่อนครองราชย์ ทว่าก็เพราะเขาฐานะสูงศักดิ์เช่นกัน โอกาสพรครั้งนี้จึงมีเพียงคนเดียว

ในเมื่อเป็นตำรับไม่สมบูรณ์...นั่นก็มีความไม่แน่นอน

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มทดลองยาครั้งแรกด้วยความคิดที่มีผลประโยชน์ คบอบงำจิตใจ ตัวเล็กในเวลานั้นก็คือคนในทัพบิณญาณ กองทัพลี้โจว ซึ่ง นอกจากส่วนหนึ่งที่เป็นบ่าวรับใช้ผู้จงรักภักดีของสกุลเหวตอลี้ยังมีอีกส่วนหนึ่ง ที่เป็นชาวบ้านสามัญชนที่ถูกเกณฑ์มารับใช้กองทัพ

ลี้โจวอยู่ห่างไกล ประชากรไม่นับว่ามาก เป็นเหตุให้ผู้ที่ถูกเกณฑ์มา มีคนต่างถิ่นอยู่ไม่น้อย

เหวตอลี้เลือกคนออกมา ให้พวกเขากินพิษที่องค์ชายใหญ่ได้รับ ลงไปก่อนเพื่อให้พวกเขาซาพินิจ จากนั้นค่อยนำตำรับไม่สมบูรณ์นั้น มาปรุงยาแล้วทดลองไปที่ละคน แม้จะเป็นคนเหมือนกัน แต่คนเป็นๆ เหล่านั้นในสายตาพวกเขากลับสู้ไม่ได้แม้แต่หนู

"ขาขององค์ชายใหญ่เป็นโรครักษายาก มีหรือจะรักษาหายได้ง่ายๆ คนในกองทัพตายมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนแม้จะไม่ตาย แต่ก็ไม่ได้หายดี โดยสมบูรณ์ ปรากฏอาการพิการอยู่เล็กน้อย เป็นต้นว่ายามเดินจะสั่นอยู่บ้าง คนเช่นนี้ก็ล้วนถูกพวกเขาฆ่าตายเป็นการลับไปหมดแล้ว แม้พวกเขา จะยกทัพบิณญาณมาอ้างว่าคนเหล่านี้ล้วนไปเป็นโจรภูเขายู่ข้างนอกแล้ว แต่ก็ยังทำให้คนสงสัย กระทั่งพวกเขาเริ่มอดรันทบไม่ไหวแล้ว"

เหยียนเจี๋ยพยักหน้า

มีนาเวลานั้นเงินจี้เพิ่งจะแต่งเข้ามาก็อยู่แต่ในจวน ไม่ตั้งดูความสนใจ ของผู้อื่น เกรงว่าในสองปีแรกนางคงกำลังพยายามคว้าความไว้เนื้อเชื่อใจ

จากเจ้าเมืองเหว่ย ในปีต่อๆ มาก็ทดลองยาอยู่ในกองทัพโดยตลอด

แต่เมื่อเวลาผ่านไปนานวันเข้า หนึ่งคือกระดาดห่อไฟไม่อยู่ สองคือ หากยังไม่สำเร็จอีกองค์ชายสามที่ขณะนั้นรุ่งโรจน์อย่างที่สุดก็จะได้เป็น รัชทายาทแล้ว ถึงเวลานั้นต่อไปองค์ชายใหญ่หายดี แต่จะมีประโยชน์อันใด

ในเมื่อสถานการณ์เป็นที่แน่นอนแล้ว ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงร้อนใจ หันเหสายตามามองที่ชาวบ้านในเมืองลี่โจว

"เมื่อเดือนแปดปีกลายนี้เองได้มีคนหนึ่งในทัพวิญญาณที่ถูกใช้ทดลอง ยาแก่ล้มตายแล้วหนีออกไป นามของเขาคืออู่เถียน อู่เถียนไม่ใช่คนทั่วไป เขามีได้แค่หนีออกมาคนเดียว แต่ยังหิบบยาติดออกมาด้วยครึ่งเม็ด"

เงินวังซู่พูดแล้วก็หิบบวดขาวไปน้อยข้างในห่อผ้าขึ้นมาถึงจุกออก ด้านในมียาลูกกลอนสีแดงแปริ้นนอนอยู่ครึ่งเม็ดจริงๆ

"หลังเขามอบยาให้เหว่ยฮูยินสามกัศก็จะหนีออกจากเมืองลี่โจวไป ขอความช่วยเหลือที่หลินอัน แต่คาดไม่ถึงว่าไปได้ครึ่งทางแล้วจะถูก เจ้าเหว่ยเต๋อลี้่นจับตัวกลับไป เรื่องนี้ได้สร้างความคิดใหม่แก่พวกเขา ยาที่พวกเขาปรุงมักจะมีข้อบกพร่องเสมอ แม้จะไม่ทำให้คนตาย แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้หายดีได้ ทว่าอู่เถียนสามารถหนีได้ หมายความว่า เขาอาการดีขึ้นมากแล้ว และเขากินยาไปเพียงครึ่งเม็ดเท่านั้น เช่นนั้น ถ้าให้ยาเป็นสองเท่าจะรักษาคนที่กินครึ่งเม็ดให้หายได้หรือไม่หนอ พวกเขา นำตัวอู่เถียนมาทดลอง อู่เถียนอาการดีขึ้นแล้วก็จริง แต่ได้อยู่ได้ไม่นาน ไม่ถึงสามวันก็เลือดออกทวารทั้งเจ็ดตาย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเริ่มคิด อีกครั้ง องค์ชายใหญ่ป่วยมาหลายปีแล้ว ยาพิษนั้นซึมลึกเข้ากระดูก ใช้ ยาเม็ดเดียวมารักษาได้เสียทีใด ไม่อาจรู้ได้ว่าอัตราส่วนของยาพิษนี้กับ ยาแก้พิษควรเป็นเท่าไรกันแน่"

เงินวังชูยัดจุ่มักกลับเข้าไป นี่เป็นหลักฐานที่ผู้เถียนแลออกมาด้วยชีวิต
การจะรู้อัตราส่วนให้แน่ชัดนั้นมิใช่เรื่องที่ทดลองออกมาได้จาก
คนเพียงไม่กี่คน หากพวกเขาให้ยาแก่มากไป องค์ชายใหญ่ก็จะเลือดออก
ทวารทั้งเจ็ดจนตาย หากให้น้อยไปก็แทบไม่ช่วยอะไร ทำไปก็เสียแรงเปล่า
ด้วยเหตุนี้จึงได้เกิดเรื่องที่ชวนสะเพือนขวัญอย่างที่สุด

"เหวยเต๋อลี้กับเงินจี เจ้าคนสติฟั่นเฟอนทั้งสองนี้ไปรยพิษไปทั่ว
เมืองลี่โจว จุดประสงค์ก็เพื่อสร้างโรคระบาด ทำให้ชื่อเสียงของชาวเผ่าจี
เป็นที่เลื่องลือขึ้นมา ทำให้พวกเขามีโอกาสได้ทดลองยา เพื่อให้เทียบเท่ากับ
ที่องค์ชายใหญ่ได้รับพิษ พวกเขาถึงขนาดวางยาที่แรงยิ่งกว่าที่เคยใช้กับ
กองทัพหลายส่วน"

เหตุใดต้องหนึ่งร้อยคน...ย่อมจะมีได้เป็นไปตามข้ออ้างของเงินจี แต่
เป็นเพราะปริมาณยาแก้พิษที่หนึ่งร้อยคนนั้นล้วนแตกต่างกัน ชาวเผ่าจี
เป็นพวกถือดี ไม่ถูก ควรกล่าวว่าหลี่จินผิงถือดี นางคิดว่าคนทั้งหมดจะเป็น
เหมือนผู้เถียนที่อาการดีขึ้นก่อน จากนั้นค่อยมีปัญหา หรือไม่อย่างน้อย
ต้องผ่านไปสามวันถึงจะเห็นผลลัพธ์

การรักษาคนหนึ่งร้อยคนให้หายได้ภายใต้สายตารากำนัลนั้นถือเป็น
ปาฏิหาริย์เลยทีเดียว

ทว่านางลืมไปว่าผู้เถียนหาใช่คนธรรมดาไม่

แม้เขาจะเป็นชาวบ้านที่ถูกเกณฑ์มาเป็นทหารเช่นกัน แต่ร่างกาย
แข็งแรงบึกบึนไม่พอ ยังมีวรยุทธ์อีกด้วย มิเช่นนั้นคงจะไม่หนีไปได้ง่ายดาย
ปานนั้นหรอก ต่อให้เขาสามารถทนได้สามวัน แต่คนในเมื่องที่ป่วยปางตาย
แล้วเหล่านั้ทนไม่ได้

หลี่จินผิงคาดการณ์ผิดไปจึงกลายเป็นสาเหตุให้เกิดเหตุการณ์วันที่สี่

เดือนเก้าอันน่าสยดสยอง

ขอเพียงเป็นผู้ที่มีจิตสำนึกแม้เพียงเศษเสี้ยวคงได้สติวิปลาสไปตั้งแต่ววันที่สี่เดือนเก้าแล้ว แต่ทว่าหลี่จินผิงมิได้เป็นเช่นนั้น เวลานั้นในเมืองลี่โจว รุนวายแล้ว นางจับคนไม่น้อยมาทดลองยาอย่างเจียบๆ และในสามวันให้หลี่นางก็ทดลองยาที่เหมาะสมออกมาได้จริงๆ

ด้วยเหตุนี้เงินจี้กับชาวเผ่าฉีจึงกลับมาเย็นได้ใหม่ และได้สำแดง 'ปาฏิหาริย์' ขึ้นในวันที่เจ็ดเดือนเก้าอย่างแท้จริง

หลังจากนั้นคนที่มิชีวิตรอดก็ระลึกถึงบุญคุณช่วยชีวิตของเผ่าฉี ส่วนญาติๆ ของคนที่ตายไปเหล่านั้นมิได้ล่วงรู้ความจริง จึงเพียงแต่แค่นใจตนเองว่าเหตุใดต้องแย่งชิงกันเป็นหนึ่งร้อยคนที่ทดลองยาชุดแรกก่อนผู้อื่น...

วันที่สี่เดือนเก้าจึงกลายเป็นวันต้องห้ามของเมืองลี่โจวไป

เรื่องราวในกาลต่อมาล้วนตรงกับใจของชาวเผ่าฉี หลี่จินผิงไปเยือนหลินอัน รักษาองค์ชายใหญ่จนหายดี กลายเป็นพระสนมคนโปรดในวังเงินจี้กลายเป็นมีสถานะประดุจเทพธิดาในเมืองลี่โจว

เผ่าฉีที่เดิมทีอาศัยอยู่ในซอกหลืบประหนึ่งกลายเป็นตระกูลใหญ่ที่มีฐานะเท่าเทียมกับสกุลเหว่ยในเมืองลี่โจวไปแล้ว

แม้คนในได้ห้ำหั่นลั่นดาบอด แต่สุดท้ายก็ต้องมีคนที่ยอมตายสุกใส ประดุจดาวประกายพรึกกำลังสังเกตการณ์เรื่องทุกอย่างนี้อยู่

เงินวังซู่ห่อหลักฐานเหล่านี้ไว้

"ตอนนี้เจ้ามีแผนเยี่ยงไร" เหียนเจวี๋ยเอ่ยถาม

"พวกเราทั้งสองทางให้เดิน ทางแรกคือรั้งอยู่ที่นี้โดยแสวงง่ต่อไป ขณะที่พวกเราเดินทางมาที่นี่ได้เร่งเดินทางจนเกินขีดจำกัดไป คาดว่าผู้เดินสาร

จากจวนผิงอ่องน่าจะมาถึงในสองวันนี้แล้ว บัดนี้ผิงอ่องเห็นพวกเรา เป็นหนามยอกอก จะต้องสั่งให้เหยยเต๋อลี่ใช้โอกาสนี้กำจัดพวกเราทิ้ง โดยไม่เสียดาบว่าต้องแลกมาด้วยอะไร ถึงเวลานั้นแสงใจต่อก็ไม่ได้แล้ว ทว่า ความต่างของเวลานี้สามารถทำให้พวกเรารวบรวมหลักฐานที่แน่นอน ได้มากขึ้น ทำให้หาพยานบุคคลคนอื่น ๆ นอกจากเหยยฮูหยินสามพบได้ ถึงในตัวข้านี้จะมีหลักฐาน แต่เรื่องชวนสะเพือนขวัญเกินไปกลับจะทำให้ คนกลับคำให้การได้ง่าย มีหน้าข้าพวกเรามาโล้ใจก็ไม่ใช่เพียงเพื่อเรื่องของ เภาปี ยังมีเรื่องที่ว่าหมอลวดดาหญิงในวังกับอดีตผู้กำวงฮูหยินมีความเกี่ยวข้องกับเผ่าฉีหรือไม่กันแน่อยู่อีก"

308

เหยียนเจี๋ยสายศิระะ "เลือกทางที่สอง พวกเราไปกันเดี๋ยวนี้อย"

ข่าวที่เถาปี้แลกมาด้วยชีวิตเป็นไปได้อย่างยวดว่าจะเป็นความจริง หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ ความสัมพันธ์ระหว่างลี้โจวกับจวนผิงอ๋องก็แน่นแฟ้นกว่า ที่พวกเขาคิดไว้มาก

"อย่าลืมนะเรื่องที่ลี้จิ้นผิงเข้าวังไปเป็นพระสนมแล้วพวกเราเองก็เพิ่ง จะได้รู้ไม่นาน ทว่าทางเงินจี้กลับรู้ก่อนแล้ว ไม่แน่ว่ารุ่งสางเหวยเต๋อลี อาจจะได้รับจดหมายจากผิงอ๋องแล้ว เหวยเต๋อลีลงมือโหดเหี้ยม ที่นี้ ไม่ควรรั้งอยู่นาน"

เงินจี้ชูพยับหน้า ปรับตำแหน่งหน้าไม้น้อย กอนดิ่งมีดสั้นที่สอดอยู่ใน รองเท้าหุ้มแข้งออกมา นางเปลี่ยนมาสวมชุดท่งราตรีอีกครั้ง เสร็จแล้ว ก็นำหลักฐานที่ได้มาสอดเข้าไปในอกเสื้อด้วยความระมัดระวังยิ่ง

นางคิดเล็กน้อยก่อนเดินไปหน้าโตะ จวยกกล่องเครื่องประดับที่เงินจี้

เตรียมไว้ให้นางขึ้นมา

เหยียนเจี๋ยโอบเอวนางไว้ พอเปิดประตูออกไปมู่จินกับเจิงอู่ที่เฝ้าอยู่
หน้าประตูก็ก้าวมาประกบทันที

"ไป!"

เหยียนเจี๋ยออกคำสั่ง โอบเอวเจินว่งซูไว้ แล้วก็อุ้มนางขึ้นหลังคา
แสงจันทร์นวลอ่อนส่องลงบนหลังคาจนดูคล้ายกับว่าปูหลังคาคด้วย
แสงจันทร์สีเงินยวงก็มีปาน

ทำเหยียนเจี๋ยสะกิดพื้นเบาๆ พาเจินว่งซูออกจากจวนโดยไม่เสียวหลัง
เจินว่งซูใช้หางตามองดู นางได้ใช้งานวิชาตัวเบาของมู่จินอยู่เป็นประจำ
มู่จินยอมตามมาได้สบาย ส่วนเจิงอู่ที่ขบถม้ามาตลอดไม่เคยเผยฝีมือให้
นางเห็น ยามนี้อีกฝ่ายประหนึ่งเป็นวิญญาณ ไม่ถูกทิ้งห่างแม้เพียงครึ่งก้าว
กระทั่งหายใจยังไม่หอบ

แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมือ...ยกเว้นนาง

เจินว่งซูหรีตาลง สายลมพัดเรือนผมนางปลิวขึ้น

"ข้าเตรียมม้าไว้นอกเมือง หลังพวกเราก่อไปแล้วก็ขี่ม้ากลับหลินอัน
ได้ทันที ระหว่างทางเกรงว่าต้องลำบากภรรยาแล้ว"

เจินว่งซูได้ยินคำพูดของเหยียนเจี๋ย นางเพิ่งคิดจะตอบ กลับเห็นเขา
หยุดฝีเท้าลง

บนหอกำแพงเมืองมีไฟสว่างฟุ้ง

เจินว่งซูเพิ่งสายตามองไป เหวยเต๋อสีสวมชุดเกราะเต็มยศยืนอยู่บน
หอกำแพงเมือง ในมือถือคบเพลิงไว้อันหนึ่ง ผู้ที่ยืนเรียงหน้ากระดานอยู่
ข้างกายเขาก็คือคนสกุลเหว่ยที่ไขกอกออกมาจากแม่แบบเดียวกันกับเขา

เจินจี๋ยืนเฉิดฉายอยู่ตรงนั้น สวมกระบี่ประพริบที่แตกต่างจาก

เมื่อกลางวันโดยสิ้นเชิง น่าจะเป็นชุดของเผ่าฉี

"ส่วนกล่าวขวัญกันว่าคุณหนูรองเงินรู้หนังสือรู้มารยาท เป็นคนสุภาพเรียบร้อย ข้าก็ว่าอยู่ว่าจะหยิ่งยโสไม่เห็นหัวใครปานนั้นได้อย่างไร เป็นอย่างที่คุณคิดไว้จริงๆ บัดนี้พวกข้าได้รับข่าวจากเมืองหลินอันแล้ว สองคนตรงหน้านี้เป็นตัวปลอม โจรกระจอกจากที่โด่งดังกับกล้าแอบอ้างเป็นคุณชายแห่งจวนสู่กั๋ว กง แอบอ้างเป็นเซียนจุ่มาหลอกลวงต้มตุ๋นหาประโยชน์จากสี่โจรเรา! บังอาจยิ่งนัก! พวกข้ารออยู่ที่นี้มานานแล้ว เจ้าโจรกระจอกจงยอมให้จับเสียดีๆ!"

เงินวังซู่ฟังแล้วก็ให้ขบขัน เห็นได้ชัดว่าตอนกลางวันเงินจี้กุนางรังแกจนเหลืออดแล้วจริงๆ บัดนี้อุตสาหมีโอกาสดังที่ที่ต้องการกู้หน้าคืนบ้าง จึงร้องป่าวประกาศจนคอแทบแตกแล้ว

แม้พวกนางจะถูกทัพใหญ่ล้อมไว้ แต่เงินวังซู่ถึงกับไม่รู้สีกหวาดหวั่น ลนลานเลยสักกระพริบ

นี่นับเป็นอะไรกัน...

นี่นับว่าเงินวังซู่ตายจนชินชากระทั่งไม่กลัวอะไรแล้วใช่หรือไม่ หรือว่านางบรรลุนั้นหลุดพ้นวิสัยมนุษย์ปุถุชนแล้ว จึงเห็นความเป็นความตายเป็นสิ่งที่ว่างเปล่า

"คุ้มครองคุณหนูเจ้าให้ดี"

เหยียนเจี๋ยพูดจบก็ชักกระบี่ยาวออกมาจากตลับบั้นเอว ลมพัดเรือนผมยาวของเขาลิวขึ้น แสงจันทร์ส่องกระทบบนใบหน้าเขา รูปโฉมอันน่าตื่นตะลึงนั้นคล้ายฉาบไว้ด้วยรัศมีเรืองรอง งดงามจนชวนให้คนใจหายใจว่าอยู่บ้าง

ธนูในมือของทหารในกองทัพประจำเมืองที่ยืนอยู่บนหอกำแพงเมือง

เกิดสันหวิดจะร่วงตก

แม้จะเป็นบุรุษด้วยกัน แต่พลังโจมตีของเหยียนเจวี่ในคราวนี้
ก็ไม่ต้องยกว่ายามบัณฑิตยากจนบังเอิญพบปีศาจจิ้งจอกในภูเขาเลย

ทว่าปีศาจจิ้งจอกตนนี้เป็นปีศาจจิ้งจอกที่จะเอาชีวิตรอด!

เงินวังซุกกล่าวในใจอย่างปลงๆ

"ใช้เจ้านี้" เงินวังซุกยื่นกล่องเครื่องประดับที่เงินจีให้นางมาออกไป

เหยียนเจวี่เห็นแล้วก็เอื้อมมือมาคว้าไปโดยไม่ลังเล ก่อนจะโยนไปทาง
หอกำแพงเมืองที่อยู่ฝั่งตรงข้ามด้วยความเร็วปานฟ้าผ่าไม่ทันปิดหู

อะไรเรียกว่า 'พอกุ้ยไม่ถูกคอกก็ลงไม้ลงมือ' นี้อย่างไรเล่า!

เงินจีอ้าปากพูดไม่ทันจบที่ข้างกายก็มีเสียงร้องโหยหวนดังมาเป็นระลอก
แล้ว

นางหันหน้าไปมอง ได้ยินเพียงเสียงดังตูม ทหารนายหนึ่งที่ด้านหลัง
ร้องครวญครางได้เพียงเสียงเดียวก็ล้มลงพื้น ตายไม่ฟื้นไปแล้วโดยยังมี
ไข่มุกเม็ดหนึ่งฝังอยู่ที่หว่างคิ้วของเขา

ไข่มุกเม็ดนี้นางจำได้ เป็นของที่นางวางไว้ในห้องเงินวังซุกเพื่อความ
มีหน้ามีตา สีขาวนวลผ่อง มันเป็นหนึ่งในของขวัญที่เหว่ยเต๋อลืมอบให้นาง
ในวันเกิดปีนี้

เหว่ยเต๋อลืมเผยสีหน้าที่ดูคาดไม่ถึงอย่างเห็นได้ชัด เขานิ่งงันไปชั่วครู่
ถึงค่อยได้สติ แล้วแผดเสียงคำรามลั่น "ยิงธนู!"

เหยียนเจวี่ไม่หวั่นแม้แต่น้อย ซุกกระป๋ายวในมือขึ้น "เจ้าเมืองเหว่ย
ใช้ชาวบ้านลี้ใจทอดสอบพิษ ใช้ทหารในกองทัพทดสอบพิษ ถูกพวกข้าลวงรู้
จึงต้องการฆ่าคนปิดปาก หากข้ามิใช่เหยียนเจวี่ ได้ฟันฟันนี้ก็ไม่มีใครอื่น
ที่ทำได้อย่างเหยียนเจวี่แล้ว!"

เขาเพิ่งจะพูดจบ น้าณูกีพุ่งมาถึงตรงหน้าแล้ว

เงินวังซุสภในใจ

มองเห็นเหยียนเจี๋ยที่ยืนอยู่ข้างหน้านางกวัดแกว่งกระบี่ยาวในมือ
อย่างรวดเร็วจนเกิดเป็นภาพติดตา ครั้นเขาลดแขนลงดูณูกีทั้งหมด
ล้วนตกลงพื้นจนหมดสิ้น คนทั้งสี่ไร้รอยขีดข่วน

รอบข้างเงียบปด

เหยียนเจี๋ยพูดได้มิดิต ได้ผืนฟ้านี้ไม่มีใครอื่นที่มีฝีมือเท่าเขาจริงๆ

ต่อให้มีคนที่ฝีมือเช่นนี้ก็ได้หน้าตาดีเท่าเขา

คนทั้งหมดล้วนอึ้งตะลึง รวมไปถึงเงินวังซุด้วย

นางยังจำได้ว่าตอนเพิ่งมาถึงแคว้นต้าจินเหยียนเจี๋ยยังเป็นลิงที่อยู่ผิวดินฟ้าอากาศ ทุกวันเอาแต่กระโดดโลดเต้นอย่างอธิบายสาเหตุไม่ได้
ชั่ววูบที่ดำเตี้ยเรียดิน ทว่านี่เพิ่งจะผ่านมานานเท่าไรเสีย เขากลับเข้าใจ
ความสามารถของเจ้าของร่างเดิมได้อย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว

ต่อให้เหยียนเจี๋ยคนเดิมยังอยู่ก็ไม่แน่ว่าจะสู้ชนะเหยียนเจี๋ยคนนี้ได้

"ไม่ต้องกลัว ต่อให้เขาจะร้ายกาจสักเพียงใดก็มีเพียงคนเดียว
พวกเรามีคนมากเพียงนี้ยังจะฆ่าเขาไม่ตายอีกหรือ จงฟังข้า ยิ่งธนูต่อไป"
ที่สุดแล้วเหยวเต๋อลี้ก็เป็นยอดฝีมือในสนามรบ เพียงไม่นานก็ได้สติกลับมา
จากความตระหนกตกใจ ทว่าเขาเพิ่งจะพูดจบที่ข้างกายเหยียนเจี๋ยก็พลัน
มีคนชุดดำโผล่ออกมาอีกแปดคนราวกับผีหลอก

เหยวเต๋อลี้ขี้ตา ระหว่างที่ใจลอยแปดคนนั้นก็กลายเป็นสิบหกคน
ประหนึ่งว่าแต่งงานหมั้นในวันเดียวกันก็มีปาน

ครั้นเขาจะพริบตาอีกที่สิบหกคนนั้นก็ให้กำเนิดบุตร บนหลังคากลายเป็น
คนอีกสิบหกคน

"ไป"

เหยียนเจวียใช้เท้าสะกิดพื้น อุ่มเงินวังซูเหาะไปทางหอกำแพงเมืองสามสิบสองคนนั้นหายวับไปประหนึ่งเป็นเงา...กว่ากองทัพลูกพลุเหวี่ยงที่รออยู่บนหอกำแพงเมืองจะได้สติกลับมา พวกเหยียนเจวียสี่คนรวมถึงคนชุดดำสามสิบสองคนนั้นก็ขึ้นมาบนหอแล้ว

รอบข้างมีเสียงร้องโหยหวนดังระงมขึ้นอีกครั้ง

เหวี่ยงเต๋อลี่ซ่มอารมณ์ไม่อยู่อีกต่อไป เจ้อไฉ่เก้าท่อนขึ้นหวดใส่เงินวังซูที่อยู่ใลอ้อมแขนเหยียนเจวีย

เงินวังซูดำเป็นการใหญ่ "เวรเอ๊ย! กิณมะพลับต้องเลือกลูกที่นี่ยังเป็นคนอยู่หรือไม่" กล่าวจบแล้วนางก็ล้วงหน้าไม้อันเป็นอาวุธสังหารเพียงหนึ่งเดียวบนตัวนางออกมาสับโกด้วยความเฉียบขาด

เงินวังซูมองคนที่ถูกยิงแล้วก็ตะลึงลานไป

"เดี๋ยวก่อนนะ ข้าไม่นึกเลยว่าพายุเข็มดอกสาธิตนี้จะแม่นยำคล้ายมีดวงตาอย่างไรอย่างนั้น มันเลือกแทงเฉพาะคนแซ่เหว่ย! เหยียนเจวีย ท่านดูสิ ท่านดู น้องชายชุดดำผู้นั้นที่เป็นพวกเดียวกับพวกเราไม่ได้ถูกแทงนี่นา ท่านว่าหน้าไม้ของข้าน่าอัศจรรย์ใจหรือไม่"

เงินวังซูเพิ่งจะพุดจบของครักษ์ลับชุดดำที่หันหลังให้พวกนางอยู่ผู้นั้นก็ล้มตึงลงกับพื้นในสภาพตัวแข็งทื่อเหมือนรูปสลักหิน

เหยียนเจวียเห็นแล้วก็เย็นสันหลังวาบแทนของครักษ์ลับชุดดำผู้นั้น ฟังต้องรู้ว่าคนผู้นี้หันหลังให้เงินวังซู เข้มเหลมน้อยที่มีดวงตานั่นปักเข้าที่จุดใดไม่ต้องบอกก็รู้ เมื่อเคยลิ้มลองความทุกข์ทรมานนั้นแล้วก็ยากจะลืมเลือนไปชั่วชีวิต

309

เงินวังชูกระแอมกระโถิ ด่วนคุยโวเร็วเกินไปแล้ว!

นางนับว่าค้นพบแล้ว นับตั้งแต่มาแย่งแคว้นต้าเจินนี้หน้าของนาง
ล้วนแต่ถูกตนเองตบดั่งเพียะๆ!

"น้องชายท่านนี้ ข้าต้องขอภัยด้วย เข้มเล่มหนึ่งดันมีความคิด
เป็นของตนเอง มันซบถเข้าแล้ว หากเป็นคนที่มีความคิดหมายก่อการกบฏ
พวกเราคงพอห้ามไว้ได้ แต่หากเป็นเข็มหมายก่อการกบฏข้าก็ห้ามไม่ได้
มิใช่หรือ..."

กระบี่ที่เหยียนเจวียถือไว้ในมือเกิดสั่นวูบหนึ่ง ก่อนสาดประกายกระบี่
กรีดไปบนหน้าของเหวยเต๋อลี่ด้วยตนเอง

ในยามนี้เนื่องจากความห้าวหาญของเงินวังชู คนแซ่เหวยที่ยังยืนหยัด
อยู่ได้ก็เหลือเพียงเหวยเต๋อลี่คนเดียวแล้ว อย่าเห็นว่าเขามีรูปร่างบึกบึน
หนวดเพิ่มเติมหน้า เหมือนเป็นคนมู่ทะลุตุตันคนหนึ่ง แต่พอเขาใช้แสงเก้าท่อน

เป็นอาวุธ เหวหนาเท่าถึงน้ำนั้นก็ปิดได้พลีไหวอย่างยิ่ง เหมือนกับแฉ้ของเขา
มิมิผิด

เหวยเต๋อลี้ถึงกับหลบไปได้อย่างฉิวเฉียด

ทว่าถึงเขาหลบพ้นเข็มของเงินวังชูได้ แต่กลับหลบไม่พ้นกระบี่ในมือ
ของเหยียนเจี๋ย

ครั้นประกายกระบี่นั้นวาบผ่านเหวยเต๋อลี้ก็ร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด
กระโดดถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เขายกมือแตะดู บนหน้าเต็มไปด้วยเลือด

เงินจี้ที่ตามติดเขาโดยตลอดส่งเสียงอุทานอย่างตกใจ "กรี๊ด! มีตัวอักษร
ด้วย! ได้เท่า บนหน้าท่านมีตัวอักษร!"

เหวยเต๋อลี้ตกใจ ก่อนจะเซ็ดเลือดออก "เขียนเป็นคำอะไร"

เงินจี้เสียงสั้น "อ่อนหัด!"

เหวยเต๋อลี้เบ้าตาแดง ลูกตาคล้ายว่าจะถลนออกมาก็มีปาน "บุรุษ
ฆ่าได้หายมไม่ได้ เจ้ากล้าได้อย่างไร!"

เหยียนเจี๋ยอ้าปากค้าง มองไปยังเงินวังชูด้วยท่าทางบริสุทธิ์
ไร้ความผิด "ภรรยา หากข้าบอกว่ากระบี่ข้ามีความคิดของตนเอง เจ้าเชื่อ
หรือไม่"

เงินวังชูได้ยินแล้วก็พูดเสียงดัง "เขมยังกบฏได้ เหตุใดกระบี่จะมีความ
คิดของตนเองบ้างไม่ได้ เพลงกระบี่ของสามีบรรลุมหาวิถีสแล้ว
นั่นหมายถึงมีเจตจำนงฟ้าดินแฝงอยู่ มหาวิถีสแห่งกระบี่เยี่ยมมือของสามี
เพื่อบอกว่าเหวยเต๋อลี้อ่อนหัด นั่นก็หมายความว่าอ่อนหัดจริงๆ"

เสียงเงินวังชูประจักษ์เป็นระฆังใบใหญ่ ทั้งๆ ที่ไม่มีกำลังภายใน
แต่กลับแฝงด้วยความดั่งอันเป็นพรสวรรค์ของหญิงช่างนินทา คำว่า
'อ่อนหัด' นั้นถึงกับดังจนสะท้อนก้อง

ในช่วงพริบตานี้เองดวงอาทิตย์ก็โผล่พ้นขอบฟ้า ทิวทองนภาสว่างขึ้น
พร้อมกัน ไก่ขันสนั่นห่าเป็นครู่ใหญ่ คล้ายว่ากำลังให้ร้องกระโดดโลดเต้น
ขานรับค่านาง มิผิด สวรรค์บอกว่าคนแซ่เหว่ยอ่อนหัด!

เหว่ยเต๋อลี้ไหนเลยจะทนรับความอับยศอดสูใหญ่หลวงปานนี้ได้จึง
กระriebเท้า ไม่มัวสนใจศีลธรรมในยุทธภพอะไรแล้ว แล้เก่าท่อนราวกับเป็น
งูที่มีชีวิต โจมตีเข้าหาบริเวณเอวของเงินวังชูทันที

เงินวังชูแผดเสียงลั่น "มู่จิ้น! จัดการมัน!"

ในเวลาเดียวกันนี้เหว่ยเต๋อลี้ผู้นั้นก็แผดเสียงลั่นเช่นกัน "เงินจี้
จัดการมัน!"

เงินวังชูหัวใจหดเกร็ง นางแทบอยากจะถูมือไปมา นี่คือนองฝ่าย
ใช้ไม้แข็งเข้าปะทะกันแล้ว! นางพลันคิดได้ว่าวันหน้าตนเองจะต้อง
เลี้ยงสุนัขไว้สักตัว ยามเกิดการวิวาทต่อสู้เยี่ยงนี้นางจะได้ตะโกนคำที่ใฝ่ฝัน
มาตั้งแต่เด็กออกไป "ไปเลย ปิกะจู!"*

มู่จิ้นส่งเสียงร้องตะโกน ก่อนปลดจานผ่นหมึกแปดเหลี่ยมสีดำสนิท
ลงมาจากบันเอวแล้วยื่นไปหาแล้เก่าท่อนั้น แล้เก่าท่อนพลันมีอาการ
เหมือนเป็นหญิงสาวบำบุษที่มองเห็นคนรักในฝัน คอบิดมือสั่น เปลี่ยนทิศทาง
พุ่งไปหาจานผ่นหมึกใบน้อยของมู่จิ้นเสียอย่างนั้น

เหว่ยเต๋อลี้ยังไม่ทันได้สติ แล้เก่าท่อนของเขาก็ตูดติดกับจานผ่นหมึก
ใบน้อยของมู่จิ้นดังแป๊ะแล้ว

มู่จิ้นพลันเอื้อมมือไปกระชากปลายแล้ที่ติดกับจานผ่นหมึก แล้ยาว
ในมือเหว่ยเต๋อลี้ก็หลุดออกจากมือเขา

ทว่าในเวลาเงินจี้เองก็ล้วงลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งเม็ดหนึ่งออกมาแล้ว

* 'ไปเลย ปิกะจู' มีที่มาจากการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่อง 'ไปเกมอน' ที่สร้างขึ้นจากวิดีโอเกมไปเกมอน เป็นประโยค
ที่มาจากคำพูดของตัวเอกเวลาที่กำลังจะปล่อยปิกะจูออกมาต่อสู้

โยนขึ้นไปกลางอากาศเช่นกัน

พอเหวี่ยงเต๋อลี่เสียแล้วก็ท่อนไปก็ตึงเอาแล้วอ่อนของคนข้างกาย มาฟาดไปที่ลูกกลอนเคลือบซีฟิ่งเมื่อนั้น มันแตกออก กลิ่นระคายจมูก โขยปะทะหน้า ตามติดมาด้วยผงที่มีลักษณะเหมือนแป้งสีขาว

เงินวังซูหน้าเปลี่ยนสีอย่างมาก เหวแล้ว! ตะลุมบอนกันอยู่ดีๆ เจ้าพวกไร้ยางอายุถึงกับใช้อาวุธชีวเคมี

ผงนี้ดูไม่มีพิษมีภัย แต่ไม่ว่าใครก็ล้วนแต่ได้ว่าข้างในนั้นจะต้องมีพิษร้ายแรงแฝงอยู่แน่นอน

เหยียนเจี๋ยรวบตัวเงินวังซู พานางกระโดดถอยหลังไปสามก้าว 'ไม่ว่าผงสีขาวพวกนั้นตกลงที่ใดก็ล้วนเกิดฟองอากาศที่ดูน่าขวัญผวา... แต่เงินจีกับเหวี่ยงเต๋อลี่ล้วนลืมนึกไปว่าผู้ที่ยืนประจันหน้าสู้อยู่กับเงินวังซู ก่อนหน้านี้ล้วนเป็นคนสกุลเหว...'

พวกเขาแต่ละคนถูกยาสาจากหน้าไม่น้อยทำให้กลายเป็นเหมือนคนตายที่มีลมหายใจ บ้างนอนคว่ำบ้างนอนหงายอยู่...

หากตายไปแล้วก็ช่างเถิด แต่พวกเขาล้วนยังมีชีวิตอยู่ดี นูฟิงไต้ยีน และตามองเห็นอยู่ ผู้นี้อาจไม่รู้ว่ามีผงสีขาวนั้นคือยาพิษ ทว่าพวกเขาอยู่กับเงินจีมานานปานนี้แล้วมีหรือจะไม่รู้

แต่ละคนล้วนเบิกตาโตด้วยความหวาดผวา ฉากเหตุการณ์นี้ไต้ยีนแล้วต้องสลบ ได้ฟังแล้วต้องหลั่งน้ำตาเลยทีเดียว...

เงินวังซูเห็นแล้วยังต้องคำรามลั่นว่า "เดิมเกิดร่วมรากหนอ ไยใจคอ ด่วนฆ่าแกง*!"

* 'เดิมเกิดร่วมรากหนอ ไยใจคอด่วนฆ่าแกง' มาจากวรรณกรรมจีนเรื่องสามก๊ก เป็นตอนหนึ่งในบทกวีเจ็ดก้าวจึงเจ้อ (เจ็ด) แต่งโดยฟอเจฟ (เจ็ด) ผู้เป็นพี่ชายที่ต้องการสังหารตนเองให้ถึงถึงเรื่องในอดีตจนรอดตายมาได้ บทกลอนเต็มคือ 'ดื่มถ้วยเฝ้าถั่ว ถั่วทำให้อยู่ในหม้อ เดิมเกิดร่วมรากหนอ ไยใจคอด่วนฆ่าแกง'

เมื่อพวกเงินวังชูกับเหยียนเจวี่ยผลุบตัวหลบ ผงสีขาวยเหล่านั้น
ย่อมจะตกใส่ร่างพวกเขาเป็นส่วนใหญ่ พวกเขาจะตะโกนก็ตะโกนไม่ออก
จะร้องก็ร้องไม่ได้ แม้แต่สีหน้าดูร้ายก็ยังจนปัญญาจะทำออกมาได้

ดวงตาแต่ละคู่มีเส้นเลือดฝอยปรากฏขึ้นเนื่องจากความเจ็บปวด
"ข้ารู้สึกว่ารำคาญกับประโยชน์ที่แท้จริงของพายุเข็มดอกสาหลี่นี้แล้ว!"
เงินวังชูโผล่ขึ้นมา ก่อนหันหน้ามองเหยียนเจวี่ย กลับเห็นเขาฉีกแขนเสื้อ
ของตนเองทิ้งอย่างไม่มีปรีชื่อน

เงินวังชูพลันหน้าเปลี่ยนสี "ท่านได้รับบาดเจ็บ?"

ต่อให้เหยียนเจวี่ยตอบสนองรวดเร็วเพียงไร ลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งเม็ดนั้น
ก็ระเบิดมาใส่พวกเขาสองคน ย่อมจะมีส่วนหนึ่งที่ไม่ว่าเขาจะหลบอย่างไร
ก็หลบไม่พ้น นางรู้สึกตั้งแต่ก่อนหน้าแล้วว่าเหยียนเจวี่ยยกมือบังนางไว้
โดยตลอด

บัดนี้ดูแล้วก็เป็นอย่างที่คิดไว้จริงๆ แขนเสื้อของเขาถูกเผาเป็นรูหลายรู
เหยียนเจวี่ยส่ายหน้า "ไม่เป็นไร เพียงแต่เสียตายของกินเล่นที่เตรียมไว้
ให้เจ้าเท่านั้น ข้าซ่อนเอาไว้ในกระเป๋าแขนเสื้อ ยามนี้ลั่นกินไม่ได้แล้ว"

เงินวังชูเห็นเหยียนเจวี่ยกระซากกระเป่าที่ผูกอยู่บนแขนทิ้งไปอีกชิ้น
ก็หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกอยู่บ้าง

นางก็ว่าอยู่ว่าเหตุใดแขนเสื้อเหยียนเจวี่ยถึงใหญ่เพียงนั้น อย่างกับ
เป็นกระเป่าที่มีมิติที่ว่างอย่างไรอย่างนั้น ที่แท้คนผู้นี้ก็ผูกกระเป่าไว้ด้านใน
ใส่ของกินไว้จนเต็ม ยังดีที่เขาไม่รุกราน มิเช่นนั้นหากเป็นคนทั่วไปก็คงรู้สึก
เหมือนผูกถุงทราย แค่ว่าจะเกียบก็ยังมีอึด

เหว่ยเต๋อลีเองก็ถูกภาพนี้เขย่าขวัญเช่นกัน "น้องชาย เหวินเอ๋อร์
อู๋เอ๋อร์!"

เขาพูดแล้วดวงตาดำยิ่งแดงกำ จับแฉับอ่อนที่เพิงหวดออกไปฟาดสองทีแล้ว
ตวาดว่า "เงินจี้!"

เงินจี้รีบล้วงลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งออกมาอีกเม็ด เห็นได้ชัดว่าต้องการใช้
ลูกไม้เก่าอีกรอบ

"เจิงอู่!" เหียนเจียวเรียกเสียงเข้ม

เจิงอู่พยักหน้า กระโดดมาอยู่เบื้องหน้าเหียนเจียวและเงินวังซูทันที
เงินวังซูเห็นแล้วก็ปากอ้าตาค้างไปเลยทีเดียว

เวลาเพียงชั่วครู่เดียวนี้เจิงอู่ผู้นั้นไม่รู้ไปคุ้มบานประตูมาจากที่ใด

เขายกบานประตูบานนั้นไว้ เคลื่อนลมปราณไปที่จุดตันเถียน*
กางขาย่อตัว ดูราวกับเป็นเทพพวรวารบาล

เดี๋ยวก่อนนะพี่ชาย พอยาพิชระเปิดมันจะโปรยปรายลงมาจาก
เหนือศีรษะ ท่านจะใช้บานประตูบังก็ต้องบังไว้เหนือหัวมิใช่หรือ
อีกประการหนึ่งพวกเราจะต้องขี้ผึ้งเม็ดนั้นให้ละก่อนที่เงินจี้
จะโยนออกมา ให้ตัวนางถูกพิชตายเองไม่ได้หรือไร

ครั้นเงินจี้โยนออกมาเหวี่ยงเต๋อลี่ก็ใช้ลูกไม้เดิม ผงสีขาวกำลัง
จะร่วงลงมาอยู่รอบมร่อแล้ว

ในเวลานี้เองเจิงอู่ก็ขยับตัวเสียที

บานประตูหนาหนักบานนั้นอยู่ในมือเขาก็ราวกับเป็นพัดกหน้เตาไฟ
ทุกครั้งที่พัดจะได้ลมแรงปานพายุ

เงินวังซูรู้สึกว่ามันตัวเองตัวขาไปแล้ว

ภาพที่เข้าเห็นในวันนี้มิใช่เหียนเจียวทำศึกใหญ่กับเหวี่ยงเต๋อลี่
ณ ลีโจว แต่เป็นองค์หญิงพัดเหล็กเจิงอู่ดับไฟที่ภูเขาเปลวเพลิงกระมัง!

* จุดตันเถียน เป็นชื่อเรียกตำแหน่งขีพจรวบริเวณท้อง อยู่ใต้สะดือลงไปประมาณสามนิ้ว

310

เหวยเตอี่เริ่มจากเสียแฉ่เก๊าตอนที่เป็อาวุธถนัดมือไป จากนั้นก็
ถูกลมแรงนี้พัดใส่หน้าจึงชักเท้าหันหลังวิ่งหนี วิ่งไปได้สองสามก้าวถึงค่อย
นึกถึงเงินจี่ที่อยู่ด้านหลังขึ้นมาได้ พอหันกลับไปมองก็เห็นยาพิษพวกนั้น
ลอยมาถึงตรงหน้าแล้ว เขาจึงกััดฟันแล้วเป็ยงตัวกระโดดลงจาก
หอกำแพงเมือง

เงินจี่เห็นเช่นนั้นก็เปล่งเสียงด่าทอ ก่อนกระซอกตัวทวารนายหนึ่ง
มาบังไว้ด้านหลังตนเอง

ครั้นเหวยเตอี่ลงถึงพื้น ยังไม่ทันได้โล่งใจกลับค้นพบว่ากระป๋าว
ของเหยียนเจวี่ยี่พาดอยู่บนคอของตนเองแล้ว

เวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งก้านธูปสถานการณ์ระหว่างฝ่ายศัตรูและฝ่ายตนเอง
ได้เลวร้ายลงจนน่าตกใจ

เหยียนเจวี่ยี่หัวตัวเหวยเตอี่ที่ถูกเขามัดไว้อย่างแน่นหนากระโดด

กลับขึ้นไปบนหอกำแพงเมืองอีกครั้ง

เงินวังซู่ตะเจินจีที่อยู่บนพื้น ก่อนตามมายืนอยู่ข้างกายเหยียนเจวีย
ขณะนี้ดวงอาทิตย์ได้เคลื่อนขึ้นฟ้าเต็มดวงแล้ว แสงอาทิตย์ส่องลงบน
ใบหน้าเหยียนเจวีย คล้ายว่าอาบรัศมีอันยิ่งใหญ่ส่องตรงให้แก่เขา

"เรื่องมาถึงบัดนี้พวกเจ้ายังจะช่วยคนก่อกรรมทำชั่วอีกหรือ"

เสียงตะลุมบอนที่ปากประตูเมืองหยุดลงแล้ว มีชาวลิโจวที่ใจกล้า
จำนวนไม่น้อยตลอดจนเหล่าพ่อค้าเร่ที่หาบของจากนอกเมืองมาขายตอนเช้า
รุมล้อมเข้ามา

เสียงของเหยียนเจวียสุ่มหนักแน่นยิ่งยวด "คดีสังหารหมู่วันที่สี่
เดือนเก้าหาใช่พระโพธิสัตว์ดินดินในใจพวกเจ้าช่วยพวกเจ้าไว้ไม่ ตรงกันข้าม
เป็นเหตุต่อสิ่งที่สมคบคิดกับเผ่าฉีฉางยาพิชคนในเมือง ญาติพี่น้องของ
พวกเจ้า มิตรสหายของพวกเจ้าเดิมทีก็ไม่สมควรต้องตาย แต่เป็นเพราะ
คนบางคนถูกกิเลส ความอยากได้อยากมีในอำนาจครอบงำจิตใจ จึงได้
ทำให้พวกเขาผู้ซึ่งไม่รู้เรื่องราวต้องสูญเสียชีวิตไปเปล่าๆ"

ผู้คนโดยรอบปลันแตกฮือแทบจะทันที

โคกนาฏกรรมเมื่อวันที่สี่เดือนเก้าปีกลายยังชัดเจนเหมือนเกิดอยู่ตรงหน้า
แค่ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึงไม่ได้หมายความว่าเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นเสียหน่อย

พวกเขานึกมาตลอดว่าเผ่าฉีช่วยพวกเขาไว้

แต่หากเรื่องที่ผู้สูงศักดิ์ซึ่งมาจากหลินอันตรงหน้านั้นพูดมาเป็นความจริง
เช่นนั้นพวกเขาไหนเลยจะมีไซ่หลงผิดเห็นศัตรูเป็นผู้มีพระคุณ

เงินวังซู่อาศัยโอกาสนี้ก้าวไปข้างหน้า กล่าวกับทหารทัพลิโจวที่ยัง
ถืออาวุธแต่มีความลังเลอยู่เล็กน้อยเหล่านั้นว่า "พวกเจ้าคงรู้สึกได้กระมังว่า
พี่น้องทั้งหลายที่ข้างกายล้วนหายตัวกันไป พวกคนสนิทของสกุลเหว่ย

ที่อยู่มานานเหล่านั้มนอบกับพวกเจ้าว่าพวกเขาลั้่นไปเป็นโจรแล้ว เบี้ยหวัดและเสบียงมีคนมาแบ่งน้อยลงมิดีหรือไร ทว่าโจรเป็นงานดื้ออะไรกัน เหตุใดจึงมีคนหนีไปเป็นโจรทุกสามวันห้าวัน...คนที่ไปเป็นโจรเคยมีใครกลับมาหรือไม่ พวกเจ้าไปปราบโจร เคยเห็นคนคู้้นหน้าคู้้นตาสักคนหรือไม่...ไม่เคยเลยกระมัง เป็นเพราะว่าพวกเขาลั้่นตายไปหมดแล้ว สหายร่วมรบของพวกเจ้า บุรุษนั้กรบของต้าเจินเรามีได้ตายอยู่ในสนามรบกับสุนัขเป่ย์ฉี แต่ตายอยู่ใต้คมมีดของคนกันเอง ไม่กี่เดือนก่อนพวกเจ้าเพิ่งจะต้อนรับเถาปี้ที่มาจากหลินอัน เหตุใดผ่านมาไม่กี่เดือนสามกองงานก็ส่งคนมาอีก เหตุใดทั้งๆ ที่เหว่ยเต๋อรู้ว่่าเหยียนเจวี่เป็นบุตรชายของฐู่กั้วกง เป็นขุนนางของราชสำนัก ส่วนข้าก็มีบรรดาศักดิ์เป็นเสียนญู่ แต่เขากลับยังจะเอาชีวิตพวกข้าให้จงได้ นั้่นยอมเป็นเพราะในเมืองลีโจวนี้มีความลับที่เขาให้ใครรู้ไม่ได้อยู่ ขอเพียงพวกเจ้าเฉลียวใจสักนิดก็โปรดหันดาบในมือไปเส้่งใส่ผู้ที่เขาเพิ่งเส้่งใส่เถิด"

เจินว่ิงซุพุดพลาถมองดูรอบๆ ปราบหนึ่ง ก่อนจะมองบรรดาทหารอารักขาของสกุลเหว่ยเล็กน้อย

"ส่วนสุนัขรับใช้อย่างพวกเจ้า บัดนี้สกุลเหว่ยจบสิ้นแล้ว พวกเจ้ายังอยากจะเป็นศัตรูกับพวกข้าอยู่อีกหรือ"

เสียงวิพาภกษัวิจารณ์จากรอบข้างดังยิ่งกว่าเดิม

ไม่รู้เหมือนกันว่่าใครเป็นผู้นำในกองทัพ เหล่าทหารทัพลั้โจวจึงพากันเส้่งอาวุธของมีคมในมือตนเองไปที่ทหารอารักขาของสกุลเหว่ย ทหารอารักขาสกุลเหว่ยเห็นแล้วก็รีบโยนอาวุธในมือทิ้งก่อนคุกเข่าลง

เหว่ยเต๋อถูักจับแล้ว ภาพเมื่อครู่นี้พวกเขาก็เชื่อว่าจะไม่เห็น

คนชุดดำสามสิบกว่าคนนั้นออกมาเพื่อช่วยโบกธงให้ร้องส่งเสริม

เหยียนเจวี่ ทำให้เขายังคงงาเปี่ยมด้วยบาร์มี

ต่อให้ไม่มีพวกเขา ลำพังเหยียนเจวี่คนเดียวก็เทียบได้กับทหารนับพัน
ม้าศึกนับหมื่น เพียงพอจะยึดทั้งเมืองลิ่วโจวได้แล้ว

บุคคลร้ายกาจเยี่ยงนี้กระทั่งเหว่ยเต๋อเลี้ยงตั้งรกรากอยู่ในกำมือเขา
ได้ไม่เกินสามกระบวนท่า หากพวกเขาบุกเข้าหาเหยียนเจวี่ในภายหลังจะมีใช้
เอาตนเองไปให้อีกฝ่ายพ้นทั้งไม่ต่างจากผลแดง ขอเพียงสมองไม่มีปัญหา
เวลานี้หากยังไม่คุกเข่าเรียก 'บิดา' แล้วจะมัวรออะไรอยู่อีก

เงินวังซุมของดูคนมหาศาลที่คุกเข่า ก่อนมองไปยังเหยียนเจวี่ด้วย
อาการสะทกสะทอนใจ

คนที่มียูบโถมงดาบ อีกทั้งมีวรยุทธ์ล้ำเลิศตรงหน้าผู้นี้ถึงกับเป็นสามี
ของนาง ช่างยอดเยี่ยมเกินไปแล้ว!

ในเวลานี้เองฝูงชนได้แหวกออกเป็นทาง

เงินวังซุมออกไป เห็นเพียงสตรีในชุดไว้ทุกชั้นนางหนึ่งเดินช้าๆ ขึ้นมา
บนหอกำแพงเมือง นางไม่ได้สวมเครื่องประดับมีค่า เพียงแซมบุปผา
ดอกน้อยสีขาวไว้ข้างจอมผมสองสามดอก

คนผู้นี้มิใช่เหว่ยฮูหยินสามแล้วจะเป็นใครไปได้อีก

"ขอบคุณได้ทำเหยียนและเซียนจูเป็นอย่างมากที่ช่วยทวงความยุติธรรม
คืนมาให้ชาวบ้านในลิ่วโจวเรา หลังทั้งสองท่านกลับไปหลินอันแล้ว ได้โปรด
ช่วยเปิดโปงพฤติกรรมเลวร้ายของเผ่าฉีรวมถึงสกุลเหว่ยแก่คนทั้งหลาย
แทนพวกข้าด้วยเถิด" เหว่ยฮูหยินสามพูดพลางยื่นหีบไม้ใบเล็กใบหนึ่งมาให้
เงินวังซุมและเหยียนเจวี่ "ข้างในนี้เป็นหลักฐานชุดที่สองที่ข้าเตรียมไว้
ขอครบถ้วนทั้งสองท่านแล้ว"

เหว่ยฮูหยินสามกล่าวแล้วก็เดินตรงไปที่ริมหอกำแพงเมือง หยิบ

ผ้าเช็ดหน้าซับดวงตาตนเอง

"ทุกท่านล้วนรู้จักข้ากระมัง ข้าคือภรรยาของสกุลเหว่ยบ้านสาม
ข้าแซ่เฉา นามว่าเอ๋อ แต่งงานมาจากอี้โจว ก่อนออกร่อนเคยเป็นหลวงจูของ
หอจันทวนที่เป็นกิจการหลวง ด้วยสาเหตุนี้ข้าที่เป็นเพียงแม่ค้าหนึ่งถึงสามารถ
แต่งเข้าจวนสกุลเหว่ยได้...เราเอ๋อออกตัณญ์ นิสัยแข็งกร้าว ก่อนออกร่อน
ยังทะเลาะกับบิดา หลังแต่งเข้าสกุลเหว่ยยิ่งคร้านจะสนใจเรื่องทางบ้านเดิมอีก
ทั้งใจยังมุ่งมั่นอยู่กับการดูแลกิจการให้สกุลเหว่ย ถึงขนาดว่านำวิธีการลับ
ในการทอดผ้าแพรของที่บ้านมาสอนให้หญิงปักผ้าของสกุลเหว่ยทั้งหมด เมื่อ
ปักลายเหว่ยเต๋อเสร็จรวมหัวกับเงินจี้วางยาพิษไปทั่วเมืองลี้โจว ยาพิษเหล่านี้
เกิดขึ้นเองไม่ได้ ข้าเป็นคนถือกระเป๋าสเงินของสกุลเหว่ย ย่อมจะรู้ว่าพวกเขา
เอาเงินไปซื้อสมุนไพรพิษเท่าไร" เหว่ยฮูหยินสามพูดพลางน้ำตาไหลริน
"นี่ก็คือกรรมตามสนอง ข้าคิดไม่ถึงเลยสักนิดว่าบิดาที่ผิดใจกันกับข้าก็มา
ที่เมืองลี้โจวในช่วงเวลานั้นด้วยต้องการมาดูข้าอย่างเงิบๆ เขาเองก็ถูกพิษเข้า
มิหนำซ้ำยังกลายเป็นหนึ่งในร้อยคนที่ทดลองยานั้น..."

เงินวังซู่ฟังแล้วก็ให้ใจสั้น

มิน่าเล่า! นางรู้อยู่แล้วว่าการเก็บรวบรวมหลักฐานเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องที่ทำ
ได้แค่ชั่วข้ามวันข้ามคืน มิหนำซ้ำยังมีเรื่องอีกมากมายยิ่งที่ถ้ามิได้เป็นคนใน
ของสกุลเหว่ยก็ไม่มีทางล่วงรู้โดยสิ้นเชิง

ตามคำพูดของเหว่ยฮูหยินสาม สกุลเหว่ยนั้นใช้เงินที่อีกฝ่ายหามา
ไปซื้อยาพิษมาวางยาจนทำบิดาตนเองตาย เหว่ยฮูหยินสามรู้การกระทำ
แสนอำมหิตของเหว่ยเต๋อลึกลับเผ่าฉืออยู่แฉะใจ ทว่ามิได้ห้ามปรามแต่อย่างใด
กลับช่วยส่งเสริมคนชั่วเสียด้วยซ้ำไป...

"ข้าเราเอ๋อหนึ่งไม่สามารถสถาปนาแข่งบิดาบังเกิดเกล้าให้ไปตายได้

สองไม่สามารถกล่าวหาตนเองพล่อยๆ ว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดได้... ด้วยเหตุนี้
เรื่องที่ข้าพุดจึงเป็นความจริงทุกคำ หากไปปดแม้แต่คำเดียวขอให้ฟ้าผ่า
ไม่ได้ตายดี!"

เหวยฮุยินสามว่าแล้วก็ล้วงขวดหยกขาวใบเล็กใบหนึ่งออกมาจาก
ในอกเสื้อ "ทุกท่าน เชิญเปิดตามองให้ดี"

เงินวั่งซูห้ามไม่ทัน เหวยฮุยินสามดึงฝาขวดออก เอายาลูกกลอน
เม็ดเล็กเม็ดหนึ่งออกมากลืนลงไปแล้ว

มันออกฤทธิ์ทันตาเห็น

เหวยฮุยินสามที่เมื่อครู่ยังยืนตัวตรงขาอ่อนโยน ล้มเป็นอัมพาต
ในทันที

บ่าวหญิงสูงวัยคนหนึ่งที่กำลังกายนางยอตัวลงจุ่มนางขึ้นมาด้วย
สีหน้าเคร่งเครียด

"ทุกท่านเห็นแล้วหรือไม่ ญาติพี่น้องของพวกท่านป่วยเช่นนี้ใช่หรือไม่"

311

ไม่ว่าจะพละมออกมามากเพียงไรก็สร้างความสั่นสะเทือนได้ไม่เท่า
การได้เห็นเองกับตา

เมื่อปีกลายเมืองลิโจวมีสภาพเป็นนรกเยี่ยงไร ขอเพียงเป็นคนที่เคยเห็น
ล้วนยากจะลืมลงไปตลอดทั้งชาติ

เสาหลักของครอบครัวๆ ก็แข่งขาปวกเปียก กลายเป็นคนพิการ
ที่ยื้อชีวิตอยู่รอดไปวันๆ มารดาที่กำลังต้มน้ำแกงยังไม่ทันยกหม้อก็ล้มตึงอยู่
ข้างเตา

โรคประหลาดที่เกิดอย่างปุปบับปานนี้ คนทั้งหมดล้วนนึกว่าเป็น
โทษทัณฑ์จากสวรรค์ พวกเขาอธิษฐานขอพรเทพเซียนพระพุทธรองค์
หมดทั้งสวรรค์แล้ว แต่ก็ได้มาเพียงความสิ้นหวัง นั่นเป็นความสิ้นหวัง
ที่ไม่ปรารถนาจะหวนนึกถึงขึ้นมาอีกตลอดกาล

ทว่าวันนี้พวกเขาเห็นเองกับตาว่า 'โทษทัณฑ์จากสวรรค์' ที่ว่ากันนี้

เป็นเรื่องโกหกโดยสิ้นเชิง

เหวยฮุยินสามกีนยาถูกกลอนลงไปเม็ดเดียวก็ได้รับ 'โทษทัณฑ์จากสวรรค์' แล้ว!

เพลิงโทสะจากการถูกหลอกปั่นหัวพรคนี่แทบจะเผาผลาญเมืองลี่โจวทั้งเมืองแล้ว...

ไม่ว่าใครเป็นคนนำในหมู่ฝูงชนปาโคลนก้อนเท่าไรห่านฟองหนึ่งมากระแทกหน้าเหวยฮุยินสามอย่างจัง

ก่อนจะตามมาติดๆ ด้วยบรรดาก่อนโคลนที่ลอยมาทางหอกำแพงเมืองราวกับเม็ดฝน

เหยียนเจี๋ยเห็นแล้วก็ใช้มือข้างหนึ่งคว้า 'พัดเหล็ก' ของเจิงอู๋มาบังไว้ตรงหน้าเงินวังซู ก่อนโคลนพวกนั้นกระแทกบนบานประตู ส่งเสียงดังปังปัง

มาใหม่ที่อุ้มเหวยฮุยินสามอยู่ลี้วงหวดเขียวใบเล็กออกมาจากในอกเสื้ออีกใบด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ ก่อนหยิบยาเม็ดหนึ่งป้อนใส่ปากเหวยฮุยินสาม นางร้องด้วยความทุกข์ทรมานไม่กี่ทีก็สำรอกเลือดสดๆ ออกมา จากนั้นก็กระโดดลงจากตัวมาด้วยความยากลำบาก

แม้จะยังดูติดขัดไม่เป็นธรรมชาติอยู่บ้าง แต่เห็นได้ชัดว่านางอาการดีขึ้นแล้ว

"ผู้ใดก่อกรรมพื้ให้ผู้อื่นชดใช้ ที่นี้เป็นแผ่นดินของแคว้นต้าเจิน มิใช่คอกแกะของสกุลเหวย พี่ป้าंनाาททั้งหลาย บัดนี้ได้ทำเหยียนมาแล้ว วันอันมีดมนในลี่โจวเราได้ผ่านไปแล้ว เราจะต้องทวงความเป็นธรรมให้พวกท่านได้อย่างแน่นอน ดวงวิญญาณของญาติพี่น้องเราจะต้องได้พักผ่อนอย่างสงบสุขแน่"

เหวยฮุยินสามพูดแล้วน้ำตาก็ร่วงเผาะๆ นางรับป้ายวิญญาณ

ของบิดามาจากมือสาวใช้ที่อยู่ด้านข้าง แล้วเริ่มโขกศีรษะโครมๆ คำนับ
ไยนั้น

ชาวบ้านที่มารวมตัวกันด้านล่างหอกำแพงเมืองมากขึ้นเรื่อยๆ ครั้น
เห็นภาพเช่นนี้แล้วก็ต่างทรดตัวลงรำให้ขึ้นมา

เงินวังซู่ยืนอยู่บนหอกำแพงเมือง เขียนเจี๋ยไม่รู้เอาบานประตูออกไป
ตั้งแต่เมื่อใด นางเคยแสดงละครมาหลายเรื่อง จากเหตุการณ์ใหญ่โตเยี่ยงนี้
ใช้ว่าไม่เคยเห็น แต่การร้องไห้ของพวกนักแสดงในละครล้วนเป็นการร้องให้
ปลอมๆ ก็หน้าสงเสียยิ่งๆ สองสามที เพียงแค่นี้ดูไกลๆ เหมือนร้องให้
เท่านั้น

แต่หากซุ่มเข้าไปที่หน้าพวกเขา แม้แต่น้ำตาก็ยังไม่มี ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง
ความทุกข์โศกแสนสาหัสใดๆ

ทว่าแต่ละคนในเมืองลี้โจวขณะนี้กลับล้วนรำให้ใจแทบขาดรอนๆ

เงินวังซู่ยังมองในใจก็ยิ่งหนักอึ้ง นางรู้สึกว่ามันจะเริ่มจะเข้าใจ
บ้างแล้วว่าเหตุใดเขียนเจี๋ยจึงไม่พูดเรื่องทำนองว่าช่วงชิงแผ่นดินเป็นฮ่องเต้
ออกมาง่ายๆ เหมือนอย่างนาง นั่นเป็นเพราะคนเหล่านี้ล้วนเป็นคนที่มีชีวิต

ชีวิตของพวกเขาก็คือชีวิตเช่นกัน ความสุข ทุกข์ เสียใจ ดีใจของ
พวกเขาก็ล้วนเป็นของจริง บัดนี้นางรู้สึกว่ามันกำลังอยู่ในนิยาย แต่
ขณะที่นางเป็นชิ่งชิ่งนั้นอยู่ในนิยายของผู้ใดกันเล่า

รจนเรื่องราวสงบลง กลับถึงจวนสกุลเหว่ยแล้ว แต่หัวใจของเงินวังซู่
ก็ยังคงมีอาจสงบลงได้อยู่เนิ่นนาน

รอบข้างเงียบสงบ คนสกุลเหว่ย รวมถึงบรรดาคนสนิทของพวกเขา
อีกทั้งชาวเผ่าฉีล้วนถูกจับตัวไว้ทั้งหมด ไม่รอดไปแม้แต่คนเดียว เมื่อ

เตรียมรถม้าพร้อมแล้วพวกเขาก็จะเดินทางไปเมืองหลวงทันที

"สรุปว่าเจ้ามีแผนจะเอาตัวรอดอย่างไร เข้าเมืองหลวงไปเป็นพยานต่อพระพิทตร์เสร็จแล้ว จากนั้นค่อยให้เหวยฮูหยินสามตายอย่างนั้นหรือ"

เงินวังชูได้ยินคำของเหียนเจวี่ก็ได้สติกลับมาในทันใด นางมองไปที่เหวยฮูหยินสามเจ้าเอ๋อซึ่งอยู่ตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ

เจ้าเอ๋อผู้นั้นฉีกยิ้ม กุมหมัดกล่าวกับเหียนเจวี่ "นายท่านช่างปราดประไร"

ครันอีกฝ่ายพูดออกมาเช่นนั้นเงินวังชูก็ฟังเสียงของนางออกได้ในทันทีที่ไม่เหมือนกับเสียงของเหวยฮูหยินสามก่อนหน้านี้ที่ฟังดูโศกัลลเหวี่ยงเสียงของนางเย็นชาอย่างมาก

แม้คนทั้งสองจะคลุกคลีกันไม่มาก แต่เงินวังชูยังคงนึกได้แทบจะทันทีว่าถ้าคนผู้นี้มีใช้ชูห้วนอนผู้นั้นที่เงินชิงชินปากกลับมาแล้วจะเป็นผู้ใดไปได้

"เป็นพยานต่อพระพิทตร์คงมิได้ ด้วยประเดี๋ยวเหวยฮูหยินสามก็จะแขวนคอตายแล้ว อันที่จริงตัวนางเองก็แขวนคอตายจริงๆ ทว่านายท่านค้นพบได้อย่างไรเจ้าคะข้ามิไฉนาง ตามหลักแล้วนายท่านพึงจะได้พบนางเป็นหนแรก หาได้ค้นเคยกับอุปนิสัยและพฤติกรรมของคนผู้นี้ตัวจริงไม่มีหน้าช้านายท่านก็อยู่กับข้าเพียงไม่นานเช่นกัน ไม่ควรจำแนกออกได้จึงจะถูก!" ไม่รู้ว่าชูห้วนความคิดเตลิดไปถึงที่ใดจึงได้มองเหียนเจวี่ด้วยสายตาเลื่อมใสศรัทธา ก่อนกล่าวอีกรอบว่า "นายท่านช่างปราดประไร!"

เงินวังชูมองไปยังเหียนเจวี่ เหียนเจวี่ก็ตบมือนางเบาๆ

"มีสองสามจุดที่น่าสงสัย เหวยฮูหยินสามเป็นบุตรสาวจากตระกูลพ่อค้า ไม่เป็นวรยุทธ์ เจ้าปลอมตัวได้ดียิ่งโดยตลอด แต่หลังจากที่เจ้ากินยาพิษลงไป พิษซึมเข้าร่างกาย ผู้ที่มีกำลังภายในจะปรับลมหายใจ

ตามจิตได้สำนึก"

เหยียนเจี๋ยมีวรยุทธ์สูงกว่าซูหวันไปไกลลิบ จึงสามารถมองออกได้ "เนื่องจากเรื่องนี้ข้าถึงได้มั่นใจในการคาดเดาก่อนหน้านี้ ข้ากับวังซูมาจากหลินอัน เพื่อที่จะติดตามผู้อื่นได้ดูถูกเถาปี้ไปมากเพียงไร แสดงตัวไปทั่วว่าเพียงแค่มาดินดูที่นี้พอเป็นพิธี หากเป็นเหยยฮูหยินสามตัวจริง ย่อมไม่มีทางยัดกระดาศที่เขียนว่า 'วันที่สี่เดือนเก้า' นั้นให้วังซูตั้งแต่แรกพบหน้าอย่างแน่นนอน เรื่องราวเกี่ยวพันกันใหญ่หลวง ไม่มีเหตุผลที่จะไม่กระทำการอย่างรอบคอบระมัดระวัง เถาปี้มาลี้ใจก็พึงจะได้รับ ความไวเนื้อเชื้อใจจากเหยยฮูหยินสามจนได้หลักฐานมาในวันสุดท้าย จากนั้นก็รีบนำไปให้จวีหย่า แล้วออกจากลี้ใจกลับไปเมืองหลินอัน"

เฉินวังซูฟังแล้วก็อดจะพยักหน้าไม่ได้

มิผิด จุดนั้นนางเองก็เคยสงสัย เหยยฮูหยินสามสามารถหาหลักฐานมาได้อย่างรัดกุมปานนั้น ไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อใจพวกนางที่เพิ่งได้พบหน้าเป็นครั้งแรกในทันทีทันใด

"จุดที่สามนี้อยู่ที่ขณะเหยยฮูหยินสามอยู่บนหอกำแพงเมือง ได้สวมชุดไว่ทูกซ์ พูดถึงเรื่องเศร้าของบิดาตนเองด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่านเหลือแสน ย่อมจะไม่มีทางมีแกจิดแกใจมาพูดว่า 'บัดนี้ได้ทำเหยียนมาแล้ว วันอันมีดมนในลี้ใจเราได้ผ่านไปแล้ว'...ในสถานการณ์ทั่วไปถึงจะพูดก็ย่อมพูดว่าข้ากับวังซูจะนำเรื่องที่ลี้ใจไปรายงานต่อราชสำนัก ฝ่าบาทจะคืนความเป็นธรรมให้ชาวบ้านในลี้ใจเอง แต่เจ้ามิได้เอ่ยถึงฝ่าบาทแม้เพียงครั้งคำ กลับเอาแต่ยกเข้ามาอ้าง เพราะฉะนั้นข้าจึงเดาว่าเจ้าคือซูหวัน"

ซูหวันดวงตาสว่างวาวขึ้นมา นางหน้าแดงน้อยๆ กล่าวอย่างเก้อเขิน

อยู่บ้าง "เมื่อก่อนเรื่องพรรคนี้ล้วนเป็นผู้บังคับบัญชาเงินพูด ข้าพูดไม่เก่ง ไม่ทราบว่าจะควรทำให้คนบนโลกล่วงรู้ถึงความปรารถนาเรื่องปรีชาสามารถ และคุณงามความดีของนายท่านของพวกเราได้อย่างไร"

เงินวังชูฟังแล้วมูมปากกระตุก หากนางเป็นนักเียนยอความงาม อันดับหนึ่งของเหยียนเจวี่

เช่นนั้นซู่ห่วนรวมถึงหน่วยราชองครักษ์ปีกดำก็เป็นนักเียนยอไร้สมองของเหยียนเจวี่ หากเจ้ามีความคิดเลิศเลออีกสักหน่อย ป่านนี้นายท่านของเจ้าก็บรรลุมรรคผลขึ้นสวรรค์ได้แล้ว และหากเพิ่มการเียนยอไปอีกนิด ฟาดินก็จะเปลี่ยนมาแซ่เหยียนแล้ว

"พวกข้าได้รับข่าวบอกว่าลีโจวเคยเกิดโรคระบาดครั้งใหญ่เมื่อปีกลาย เหยยเตอี่เจ้าเมืองของลีโจวปิดบังไม่รายงาน ราชสำนักไม่รู้เรื่องนี้โดยสิ้นเชิง ผู้บังคับบัญชาเงินรู้สึกว่เรื่องนี้จะมีอะไรไม่ชอบมาพากลจึงตั้งใจจะสืบสวน ข้าสืบข่าวได้ว่าเถาปี้แห่งสามกองงานเพิ่งจะกลับจากลีโจว เดิมตั้งใจจะไปสืบข่าวคราว แต่ครั้นไปถึงตรอกเล็กกลับพบว่าเถาปี้ตายแล้ว นี่เป็นการบอกว่าลีโจวต้องมีความลับที่บอกให้ใครรู้ไม่ได้อยู่นั่นเอง ทว่าผู้บังคับบัญชาเงินเป็นขุนนางในราชสำนัก ไม่อาจเดินทางไปตามใจชอบได้ ข้าเป็นสตรีในบ้าน อ้างว่าเป็นไข้หวัด ไม่ออกไปไหนมาไหนก็ไม่มีใครนึกสงสัย ด้วยเหตุนี้จึงออกเดินทางมาลีโจวทันที"

反派天天想和离 6
Fan Pai Tian Tian Xiang He Li 6

ตัวร้ายต้องสวมบทบาทอยู่ทุกวัน 6
พันถวนเถาจื่อคัง เขียน
อวี๋ แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคา 379 บาท

反派天天想和离

Volume 06

All rights reserved

Original story and characters created

and copyright © Author: 饭团桃子控 Fan Tuan Tao Zi Kong

Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

© 2023 Ink Stone Entertainment Co., Ltd. All Rights Reserved.

Thai publication rights arranged with China Literature
by Ink Stone Entertainment Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3119-3

ภาพประกอบ 南山归鱼
ออกแบบฟอนต์ Zinlin Xin

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

เหยียนเจวียกับเงินวังซูเดินทางไปสืบคดีที่สี่โจว
ที่นั่นเป็นพื้นที่ของสกุลเหว่ย และชาวบ้านต่างเข้าใจกันว่า
สกุลเหว่ยกับเฟ่าฉีคือผู้มีพระคุณที่ช่วยรักษาโรคภัยให้
ซึ่งก็จริงแล้วเป็นสกุลเหว่ยต่างหากที่กำลังหลอกล่อกันทั้งเมือง!
พวกเขาทดลองยาพิษกับทหารและชาวบ้านเพื่อค้นหาภัยแก่พิษ
สิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาไปบนรอย เพียงเพื่อให้พวกเขาได้เข้ามามีอำนาจ
ซึ่งหมอบทวดตาที่อยู่ในวังและเป็นสนมคนโปรดองค์หนึ่งในตอนนี้คือผู้อยู่เบื้องหลังแผนการนี้

กว่าหลักฐานพวกนี้ไม่รู้จักสองจะนำกลับไปเมืองหลวงได้อย่างไร
ในเมื่อคนสกุลเหว่ยปิดประตูเมืองเสียสนิท พร้อมกับเล็งธนูมาที่พวกเขาสามภรรยาสาว
ทางด้านวังหลวงเองก็คงมีองค์ชายใหญ่รอปิดประตูตีสนับเช่นกัน
ถ้าเงินที่แสนอ่อนแอของเฟ่ายังงี้จำเป็นต้องให้ตัวร้ายอย่างนางออกโรงกวาดล้างครั้งใหญ่แล้วกระมัง!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านเล่มนี้

กดลองอ่าน

หากทวารัก

ISBN 978-616-06-3119-3

9 786160 631193

ราคา 379 บาท